

ODVJETNIČKI URED

Bruno Skelin

Gorička 6

HR-21000 SPLIT

e-mail: skelin.bruno@gmail.com

OPĆINSKI SUD U SPLITU

STALNA SLUŽBA U TROGIRU

za

NADLEŽNI ŽUPANIJSKI SUD RH

Posl. broj: P-4687/2023

Tužitelj: Mladen Klepo, Split, Makarska ulica 18, OIB: 51951460843, zastupan po punomoćniku Brunu Skelinu, odvjetniku u Splitu, Gorička 6

Tuženici: Vjekoslava Radić, OIB: 46863773171, Šetalište S. Radića 4, 21220 Okrug Gornji; Radoslava Kuzmanić, OIB: 25760890073, Put Sv. Karla 17, 21220 Okrug Gornji; Dragan Radić, OIB: 51339340706, 30.SVIBNJA 3, 21220 Okrug Gornji; Marija Radić, Radićeva 32, Okrug Gornji; Slavenka Jakus, OIB: 88238349095, Poljička Cesta 109, 21222 Poljica; Boris Radić, Radićeva ulica 32, 21220 Okrug Gornji

ŽALBA

protiv presude P-4687/2023-29 od 20. svibnja 2026. godine

1/ Tužitelj protiv uvodno citirane presude Općinskog suda u Splitu, Stalne Službe u Trogiru putem opunomoćenika u zakonskom roku izjavljuje žalbu pobijajući navedenu presudu u cijelosti, zbog sljedećih razloga:

- bitne povrede odredbi procesnog prava,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava.

Pobijanom presudom odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja prava vlasništva te je posljedično tužitelju naloženo da snosi troškove parničnog postupka.

Pobijana presuda je nezakonita u cijelosti.

2/ U obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud je razlog za donošenje pobijane presude utemeljio na pogrešnim zaključcima te na pogrešnoj interpretaciji dokaza koji prileže spisu, pritom ne obrazloživši bilo koji od argumenata tužitelja, već uzimajući zdravo za gotovo tvrdnje tuženika.

Posljedično, pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno barem ne one koji se mogu pronaći u spisu predmeta, budući da sud u obrazloženju dolazi do zaključaka koji se ne mogu povezati s dokaznom materijom iz spisa.

Tužitelj ukazuje kako je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka opisanu u odredbi članka 354. stavak 2. točka 11. Zakona o parničnom postupku jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

3/ Prvostupanjski sud navodi kako je "utvrđeno da tužitelj nije kupio dio čest. zem. 2113/18", a kasnije navodi da "nakon kupoprodaje nije ušao u posjed kupljene nekretnine", a što je samo po sebi kontradiktorno jer sud prepoznaje činjenicu kupoprodaje i činjenicu kupljene nekretnine, a navodi kako tužitelj istu kupoprodaju nije dokazao, a čime je evidentno ispunjen žalbeni razlog proturječnosti presude samoj sebi.

Također, činjenicu ne ulaska u posjed nekretnine sud obrazlaže jednim jedinim dokazom, a to je iskaz vještaka (nepoznato odakle se taj citat koristi jer nije navedeno, kao ni koji vještak je to izjavio) koji kaže: "radi se o totalno zapuštenom terenu".

Takva argumentacija ne samo da je proizvoljna i arbitrarna, već je i pravno pogrešna, budući da činjenica neobrađivanja terena, odnosno određene čestice zemlje nema utjecaja na utvrđivanje posjeda iste.

Naime, činjenica posjeda ne dokazuje se argumentom *ad contrario* sa utvrđenom činjenicom zapuštenosti terena.

Osim navedenoga, jasno je kako određeni teren u datom momentu očevida na licu mjesta može izgledati zapušteno, a što nužno ne predstavlja stanje kakvo je u pravilu.

U odnosu na argumentaciju kako stvarna površina iznosi 372 m² te kako to ulazi u dopušteno odstupanje od 20%, nije jasno zbog čega se ta argumentacija koristi na štetu tužitelja, kada je jasno da se radi o potvrdi da površina onako kako je iskazana u tužbi i tijeku postupka odgovara stvarnom stanju na terenu, sukladno navedenim dopuštenim odstupanjima uslijed promjena metoda mjerenja i sofisticiranosti uređaja za isto.

4/ Prvostupanjski sud se u niti jednoj rečenici obrazloženja pobijane presude ne osvrće na argumente tužitelja iz predmetnog postupka, pogotovo one argumente kojima je jasno i nedvosmisleno prikazano kako je kupljena predmetna nekretnina.

Naime, tuženik ad3 nije imao neposredna saznanja o predmetu kupoprodaje, dok je tužena ad4 priznala tužbu izjavom danom pod prisegom, a koju izjavu sud nije uzeo u obzir, kako i sam navodi u obrazloženju, iako ista prileži spisu i tiče se predmeta postupka.

Sud je samim tim činom učinio još jednu povredu odredbi postupka budući je istu izjavu morao uzeti u obzir, a ako se s istom ne slaže trebao je argumentirano objasniti zbog čega istu ne cijeni vjerodostojnom, a ne ju izuzeti iz procesa odlučivanja kao da ne postoji.

Također, arbitrarno je i tumačenje suda kako se tužitelj tek sedam godina nakon zaključenja kupoprodajnog ugovora pozivao na činjenicu da je kupljena i predmetna nekretnina iz ovog postupka, budući da pravo na utvrđivanje vlasništva ne zastarijeva pa je potpuno nebitna činjenica proteka roka u kojem je tužitelj to isticao, a svakako se na tu činjenicu ne može gledati kao štetnu za tužitelja jer se radi o neukoj stranci koja nije bila upućena u zemljišnoknjižno stanje koje je, uzgred rečeno, nesređeno.

Tuženici su ti koji, pak, uz prihvaćanje činjenice da je teret dokaza na tužitelju i uz pretpostavku da je isti taj teret iznio i dokazao svoje vlasništvo, niti jednom ispravom ili izjavom nisu argumentirano osporili vlasništvo tužitelja nad predmetnom nekretninom, već su isključivo pokušali za sebe ostvariti što bolju procesnu poziciju time što su iznosili posredna i upitna saznanja o predmetu spora, a koja saznanja se nisu kritički razmotrila prilikom donošenja presude

niti je o njima sud donio bilo kakav zaključak ili iznio bilo kakav stav, odnosno dokazi uopće nisu razmotreni nakon provođenja, što je rezultiralo time da nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama te presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

5/ Nadalje, tuženik još jednom naglašava kako je došlo do bitne povrede odredbi parničnog postupka opisanu u odredbi članka 354. stavak 2. točka 11. Zakona o parničnom postupku jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

U svakom slučaju, u potpunosti nedostaju razlozi donošenja odluke o odbijanju tužbenog zahtjeva budući da u obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud uopće ne obrazlaže razloge zbog kojih je došao do zaključaka, već samo paušalno navodi koje je zaključke donio.

Ovakvo paušalno obrazloženje, odnosno potpuni izostanak bilo kakvog argumentiranog obrazloženja jasno govori da se radi o bitnoj povredi odredaba postupka jer u cijelosti nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama te se se presuda uopće ne može ispitati.

6/ Posljedično treba ukinuti i odluku o troškovima postupka, a u svakom slučaju sve odobrene radnje nisu bile bitne za ishod postupka pa posljedično za iste ne bi trebalo ni dosuđivati naknadu troškova.

7/ Slijedom svega iznijetoga predlaže se drugostupanjskom sudu da preinači pobijanu presudu na način da u cijelosti prihvati tužbeni zahtjev tužitelja i tuženicima naloži plaćanje troškova predmetnog postupka, a podredno da ukine pobijanu presudu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

U Splitu, 5. lipnja 2026.

Mladen Klepo

p.p.